

Keller Ilka

Habituáció – 1.

Egy hangya hintázik a bordáid között.
Sternálsan sinister kilenc centire, kicsi
kezével a negyedik borda felső ívébe
kapaszkodik. A teste a szívcsúcslökés
helyére vetődik, onnan vesz lendületet,
minden percben hatvanszor. Amíg a kezemet
az oldaladon tartom, érzem a lába ízeit,
ahogy belülről rúgja kifelé a bőrt.
Eleinte furcsának tartottam, de aztán rájöttem,
könnyebb így. Hogy nekem szívem van,
neked meg hangyád.

Interfázis - 4.

Elmúlt kapcsolatunk elgázolt macska az út szélén, belőle fekete tyúk csipeget. Szemüveget kell felvennem ahhoz, hogy jobban lássam, szeretném megkérdezni: mit érez? Ez itt selymes és szépemlékű, ez itt kusza, ragacsos és hazug, egyáltalában semmi különleges, olyan ez, mint bármelyik másik döglött állat. Amíg felegyenesedek, és elsétálok az ellenkező irányba, addig „Pedig az nem lehet” alakra fonom össze a hajamat. Így talán nem fújja ki belőle az illatodat a szél.

Olfactorius – 7.

Én vagyok a tériszonyod. Amíg itt állunk, a körhinta alatt, és te leszorítod a szemedet, én nyugalmat simítok a szarkalábaidba. Látod, itt ez a lánc, majd az árnyéka az ülésbe nyom. Sosem gondoltam volna, hogy jobban fogok félni, mint te valaha, mikor lejár a menetidő, belőled pedig eltűnik a tériszony, és vele együtt én is